

„Прва љубав“ Мирослав Антић
Утврђивање градива из заљубљивања

У збирци песма „Плави чуперак“ Мирослава Мике Антића налази се циклус од осам задивљујућих песама које говоре о првој љубави. Иако више волим романе и драмске текстове, ове песме су имале веома велики утицај на мене кад сам била млађа и када сам више читала поезију. Чини ми се да сам песме боље разумела онда или је разлог можда то што тада нисам потпуно разумела свет и несвесно сам спознавала његову таму и окрутност што сам била старија. Била сам шести разред када сам читала ове песме сањарећи о томе како ће изгледати моја прва љубав. Година дана касније почела сам да пазим шта говорим и коме говорим важне ствари јер ме је много људи у то време изневерило јер су трчарили о стварима које су или преувеличане или потпуне лажи у вези са мном.

Иако је прву љубав тешко описати речима, Антић је баш верно приказује у овим осам песама. Песме приказују колико је прва љубав комплексна. Верујем да се свако ко их чита, проналази у бар једној од њих. Мени се највише свидела песма која је намењена дечацима. Песник их назива јунацима и говори им да не брину, да пусте да их машта води. Каже им да не треба да се плаше и да је нормално да имају нагле промене у осећањима.

„И, ево, помажем данас свакоме да се сети што се без разлога дури и смешка у исти мах“. Објашњава им да могу да сакрију своја осећања и да нико не мора да зна за њихова осећања, тако што им говори да ставе нос у јастук. Омиљена строфа ми је када им каже да ако не желе, не морају да верују и нека запуше уши. Међутим, колико год се трудили, никад неће моћи да запуше њихова осећања и она ће бити у њима, у души сакривена.

„Заиста није наговарање: ко неће даље да верује – нека запуши уши. Важно је то, то је скривено у нама, под челом и у души“.

У овоме се потпуно слажем с песником. Раније сам мислила да могу једноставно да престанем да гајим љубав према некоме, ако ме тај неко не би прихватио. Тада сам се грдно преварила... Не да нисм могла да гајим љубав према тој особи када сам се први пут заљубила, него је то трајало јако дуго иако сам знала да ми љубав није узвраћена. Наравно, посе тога се нисам заљубљивала, нисам га никад пребоела. Шта да се ради, живот је такав. У овој песми песник каже да она види исто и кроз таму и да је нећеш преварити као маму и тату. То је нека врста метафоре јер заправо песма не може видети или нећемо моћи да је преваримо. Песник нам говори о нама јер себе никада нећемо себе моћи преварити да је све у реду јер ћемо своја осећања видети и у највећој тами зато што су она са нама, у нашем срцу. Пронашла сам себе у седећој строфи: „Ево о првој љубави још само нешто, мало:

нек не заборави нико — она је ипак вечна.

Она је као небо што се усковитлало

кад је у зору пало у огледала речна“, која је рекла све о мојим осећањима. Она је доказ да ће се сви наћи у овим песмама.

Ове песме нам дубље објашњавају наша осећања, подржавају нас и говоре нам да је у реду што се плашимо, што смо стидљиви, што имамо нагле промене расположења. Упозоравају нас да нећемо избећи своја осећања ако то желимо јер су она око нас.

Препоручујем да ову књигу прочитају сви они који не верују у љубав јер ће почети да верују. Желим да је прочитају и они који се боје да испоље осећања, постаће храбрији. Препоручујем књигу и онима који су доживе и прву љубав, да обнове градиво, схватиће да имају „рупe“ у знању.

